

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI
FAKULTA TEXTILNÍ

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Dámská oděvní kompozice inspirovaná uherskohradišťským krojem
Lady's fashion composition inspired by folk costume

LIBEREC 2012

PAULÍNA BOČKOVÁ

Poděkování

Srdečně děkuji vedoucí své bakalářské práce Doc. Emílii Frýdecké ak. mal. za její čas, nekonečnou ochotu, trpělivost a nesmírně cenné rady, konzultantce Mgr. A. Radce Valentin za věnovaný čas a odbornou pomoc a paní Janě Čutkové za čas, velkou trpělivost a velice cenné odborné rady a pomoc, bez které bych se neobešla. Také děkuji svým rodičům a prarodičům, kteří mě v průběhu celého studia i realizace bakalářské práce podporovali.

Anotace

Pozorování okolního světa mě vede k zamyšlení, proč se kultura a tradice pomalu vytrácí z našeho života a jaký to má dopad na společnost, potažmo na jednotlivce.

Mým cílem bylo dokázat, že se naše tradiční lidové prvky dají použít jako součást dnešního designu, ba naopak je to potřebné a žádoucí. Zkoumala jsem uherskohradištský kroj a vytvořila jsem dámskou oděvní kolekci, která je jím volně inspirovaná.

Snažila jsem se zachovat určité typické prvky, případně se jimi inspirovat a na jejich základě hledat i jisté nové tvary tak, abych se stále vracela k původní inspiraci.

Klíčová slova

Kultura, tradice, kroj, inspirace, kolekce

Anotation

Watching people around leads me to reflection why culture and tradition are slowly disappearing from our lives and how it affects society, especially for individuals.

I wanted to prove that our traditional folk elements can be used as a part of contemporary design. Contrarily this is necessary and desirable. I examined Uherské Hradiště costume and I created a women's clothing collection that is inspired by it.

I tried to keep certain typical elements, or to be inspired by them and trying to find certain new shapes on their basis so that I kept returning to the original inspiration.

Keywords

Culture, tradition, costume, inspiration, the collection

Obsah

1. Úvod.....	5
2. C. G. Jung.....	7
2.1. Archetypy.....	7
2.1.1. Archetyp persony.....	8
2.1.2. Archetyp dítěte.....	8
3. Vymezení pojmu lidový oděv.....	10
3.1. Kroj.....	10
3.2. Mužský kroj.....	11
3.2.1. Součásti kroje.....	12
3.3. Ženský kroj.....	13
3.3.1. Součásti kroje.....	14
4. Moje kolekce.....	16
4.1. Model č. 1.....	19
4.1.1. Model s transparentní reliéfní sukní.....	20
4.1.2. Vesta.....	20
4.1.3. Výšivka.....	20
4.1.4. Sukně.....	21
4.1.5. Závěrečné úpravy.....	21
4.1.6. Stříhová konstrukce vesty.....	22
4.1.7. Střih.....	23
4.2. Model č. 2.....	24
4.2.1. Šaty s velkými oblouky.....	25
4.2.2. Vesta.....	25
4.2.3. Sukně.....	25
4.2.4. Prostorový objekt ve výstřihu.....	26
4.2.5. Rukávy.....	26
4.2.6. Spojování.....	26
4.2.7. Stříhová konstrukce vesty.....	27
4.2.8. Střih.....	28
4.3. Model č. 3.....	29
4.3.1. Jednoduché šaty se zástěrou.....	30

4.3.2. Vesta.....	30
4.3.3. Výšivka.....	31
4.3.4. Sukně.....	31
4.3.5. Spojování.....	31
4.3.6. Střihová konstrukce vesty.....	32
4.3.7. Střih.....	33
4.4. Model č. 4.....	34
4.4.1. Jednoduchý model se zdviženou zadní částí.....	35
4.4.2. Vesta.....	35
4.4.3. Sukně.....	35
4.4.4. Rukávy.....	36
4.4.5. Spojování.....	36
4.4.6. Střihová konstrukce vesty.....	37
4.4.7. Střih.....	38
4.5. Model č. 5.....	39
4.5.1. Zástěra z okvětních lístků.....	40
4.5.2. Sukně.....	40
4.6. Model č. 6.....	41
4.6.1. Řasený кроj.....	42
4.6.2. Sukně.....	42
4.6.3. Vesta.....	43
4.6.4. Výšivka.....	43
4.6.5. Střih.....	44
5. Použitý materiál.....	45
6. Závěr.....	48
7. Použitá literatura.....	49

1. Úvod

Dříve, než se začnu zabývat krojem, bych ráda uvedla, proč jsem si vybrala právě toto téma.

Na počátku všeho stála inspirace, hledání. Pozorování světa kolem, samotných lidí i lidí skrz módu. Hledání sebe, hledání inspirace, pozorování světa skrz sebe, sebe skrz svět, skrz módu a trendy, pohyb, cestování, srovnávání. Nenacházela jsem spojitosti, jako by mi cosi neustále unikalo.

Shledávala jsem rozdíly mezi chováním lidí na různých místech (omezme se na naši republiku) a zároveň velké spojitosti mezi chováním a oblékáním. Proč si v bývalých sudetských oblastech tolik lidí potrpí na image, ale zároveň v něm uchovávají tolik uniformity? Proč je tak nutné na první pohled vidět, k jaké názorové skupině se hlásím? Pomalu by se zde dali lidé zaškatulkovat. Spíše než sledování trendů a inspirací, snahy o kreativitu a originalitu hledají místní mladí lidé inspiraci v černošské hudbě a oblékání z klipů. Jako podle šablony, chlapci nosí rovné kšilty, rozkrok u kolen, velké řetězy a na nich „diamantové“ přívěsky, popřípadě drahé tepláky a bílé tenisky, nejdůležitější je obrovská viditelná značka přes celý výrobek. Je pomalu nutností, aby se na první pohled chlapec prezentoval jako velice žádaný, dívkami obletovaný, avšak nezávislý, bojující proti systému, proti tvrdým ranám života a donekonečna se přetahující s okolím o prvenství v nepřízni osudu.

Naproti tomu děvčata ve vysokých kozačkách s podpatky, krátkých sukních, hlubokých výstřizích, černých velkých slunečních brýlích s vyžehlenými vlasy, gelovými nehty, celé poseté štrasovými kmínky rovněž s důrazem na viditelnost značky (ať už pravé, nebo falešné), jakoby všechny snahy směřovaly k napodobení podbíživých krasavic ze stejných klipů cíleně na víkendových diskotékách, návštěvách posiloven, debatování u kávičky nebo pokařování v parku či na rozbité hřbitovní zdi.

Situace ale není na všech místech stejná. Jako z jiného světa působí krásné, opečovávané Uherské Hradiště plné kulturních akcí tvořených lidmi všech věkových kategorií, kteří jako součást běžného života mají potřebu vytvářet hodnoty. Svůj volný čas tráví hrou na hudební nástroje, rukodělnými činnostmi různého zaměření či tancem a podobnými aktivitami, které poté prezentují na různých tradičních akcích.

Jakoby to mělo spojitost i s oblékáním. Vytrácí se uniformita a snaha zapadnout do nějaké skupiny (samozřejmě, že nikdy nelze mluvit o všech lidech). Bez ohledu na

vkus jsou běžné oděvy mnohem odvážnější ve smyslu odlišení od uniformity, přirozenější s větším důrazem na vhodnost k postavě či příležitosti a často se i v běžném nošení objevují drobné náznaky lidového umění.

Začala jsem o těchto rozdílech více přemýšlet. Souvislosti s vykořeněním, odsunem původního obyvatelstva a přestěhováním lidí bez vztahu k novému místu jsou jasné, ale proč tomu tak je? Hledala jsem odpovědi v psychologii a hlouběji jsem prozkoumala psychoanalytickou teorii C. G. Junga a záhy jsem zjistila, že se o něj mohu ve svých domněnkách opřít.

2. Carl Gustav Jung

Švýcarský psychoterapeut a lékař, Carl Gustav Jung, byl zakladatelem analytické psychologie. Jeho psychologický přínos spočívá v pochopení lidské psychiky na pozadí světa umění, snů, náboženství, mytologie a filosofie.

Jung dělí psychiku člověka na dvě hlavní vrstvy, vědomí a nevědomí. V této teorii dospěl k podstatnému zjištění, že vědomí a nevědomí se k sobě chovají kompenzačně a komplementárně. Faktor vědomí a faktor nevědomí tvoří jedinou psychickou funkci. Vědomí a nevědomí dále dělí na individuální a kolektivní.

Individuální nevědomí vzniká na principu vytěsnění vlastních nepříjemných a nehodících se zážitků, snů či tužeb. Věci, o kterých si myslíme, že jsou špatné, že je nemáme cítit, nebo chtít, procházejí cenzurou našeho vědomí, vytěsňujeme je do individuálního nevědomí.

To ale spočívá na hlubší vrstvě, kolektivním nevědomí, jehož obsahem jsou způsoby chování, které jsou společné všem individuí. Člověk se podle Junga nerodí jako nepopsaná deska (tabula rasa), ale s různými kolektivními instinkty. Zatímco vědomí osobní jsou citově zabarvené komplexy, kolektivní vědomí je kulturní svět sdílených hodnot a norem, jehož obsahem jsou archetypy.

2.1. Archetypy

Archetypy jsou předobrazy, které záměrně odkazují k dávným obrazům evropského myšlení. Člověk nedědí tyto obrazy, ale dědí možnosti těchto obrazů, určitou formu. Jako příklad se uvádí koryto dávno vyschlé řeky. Kdyby se pustila nová voda, vlije se právě do tohoto koryta a má určitou formu.

Pro archaického člověka byly archetypy jedinou realitou, zákonem, který musel na popud bohů respektovat, aby vzdoroval nepředvídatelným událostem. Umění je specifickým výrazem archetypů, které může být nadčasové proto, že struktura kolektivního nevědomí se v čase téměř nemění, je stejná dnes i v pravěku.

Ze všech archetypů ale nejvíce s kulturou a oblékáním souvisí archetyp persony a archetyp dítěte. První, který stojí za naším propojením do kolektivního vědomí a druhý, který stojí za propojením do kolektivního nevědomí.

2.1.1. Archetyp persony

První archetyp, který vidíme, první, který stojí na povrchu celé hierarchie, je archetyp persony, kterou si můžeme představit jako masku, kterou sice nejsme, ale my i okolí si myslíme, že jí jsme. Je to náš most do kolektivního vědomí, zakrývá a spojuje s ním naši pravou identitu. Hraje za nás společenské role. Měli bychom být schopni ji nosit i odložit. Lidé, kteří se naučili ji kdykoliv a kdekoliv odkládat (celebrity), se cítí bezprizorní, prodali svou tvář a stali se prostitutky bez jakékoliv intimity a hloubky, protože ta existuje jenom tam, kde je povrch. Autentická osobnost si proměnu masek užívá, protože jí poskytuje svobodu.

Za masku se ale může schovat cokoliv. Vyvinutý i prázdný, tuctový člověk, kterému persona propůjčuje zdání úctyhodnosti přes společenský status nebo titul.

Na principu persony jsou postaveny módní značky. „Buď in, image je na nic, buď sám sebou.“ Tyto slogany působí hlavně na lidi, kteří žádnou individualitu nemají a prostřednictvím značky si ji kupují. Tato maska neexistuje pro nás, protože my ji nevidíme, vytváříme si ji pro ty druhé. Člověk, který je personou posedlý a příliš silně se s ní identifikuje, žije pro pohledy druhých, přizpůsobuje jim svou morálku (co by tomu řekli sousedé) a snažení, stává se mnohem ovladatelnějším.

2.1.2. Archetyp dítěte

Propojením do kolektivního nevědomí je archetyp dítěte. Symbol nadčasovosti a celosti, zranitelný a s nekonečným potenciálem. Propojení já s tím ostatním. Toho, co bylo, než já vzniklo a toho co bude, až já zanikne. Archetyp dítěte v nás není vzpomínkou na vlastní dětství. Je to obraz toho, na co jsme zapomněli - i v kolektivním slova smyslu.

Je běžným jevem, že osobnost jedince nemusí být celistvá a člověku se daří zakoušet svou celistvost jen prostřednictvím společenství rodiny, kmene, nebo národa. Pokud chybí kulturní zázemí, jedinec hledá náhradní pocit celistvosti skrz ztotožnění se s nějakou skupinou, např. fotbalovým týmem. Přes kulturu udržujeme spojení s vlastním nepostradatelným základem, kterému se civilizovaný člověk neustále vzdaluje. Jak se stále vědomě přizpůsobujeme vnějšímu světu, potřebujeme kulturní

rituály, aby znovu a znovu přinášely obraz dětství, aby spojení s původním stavem nemohlo být přerušeno.

Na existenci kultury se tedy podílejí dva základní ideály. Retardační, který je primitivnější, přirozenější a morálnější a drží se víry v právo a tradice. A progresivní ideál, který je abstraktnější, méně přirozený a méně morální, protože je neloajální k tradici.

Informace čerpány z [2],[3],[6].

3. Vymezení pojmu lidový oděv

Pojem lidový oděv je dnes často považován za synonymum slova kroj, je však mnohem širší a označuje vývoj lidového odívání ve všech lidových vrstvách, podobách a časových proměnách. Na jeho podobu mělo vliv geografické prostředí a z něho vycházející dostupnost materiálů, střih a podoba oblečení. Dnes je používán především jako tradiční slavnostní a sváteční oděv, k reprezentačním účelům, církevním a politickým příležitostem.

3.1. Kroj

Kroj je jednotné odívání pro skupinu lidí. V okamžiku, kdy se v oděvu nějaké skupiny lidí začnou objevovat společné rysy, můžeme hovořit o kroji. Kroj může nosit skupina účastníci se nějaké společenské události, sportovní týmy, lidé vykonávající stejné zaměstnání a také vojáci a policisté, kteří nosí stejnokroj. Kroj nosí lidé na celém světě. Bezpečně od sebe rozeznáme afrického šamana, příslušníka indiánského kmene, nebo eskymáka. Evropa je krojově velmi různorodá, přesto jsou si evropské kroje velmi podobné. Pokud nosí skupina lidí stejný nebo podobný kroj, dává tím najevo nějaké společné cíle, zájmy, či kořeny.

V našem pojetí je tedy kroj regionální typ lidového oděvu, který charakterizuje místní příslušnost a sociální postavení. Nejchudší vrstvy používaly doma vyrobené materiály, nosily archaičtější provedení a chudší výzdobu. Selský stav si mohl dovolit dražší materiály a nákladnější výzdobu. Každý typ pak dělíme podle použití na všední, pracovní, polosváteční, sváteční, slavnostní a obřadní. Podle období na letní a zimní.

Lidový oděv představuje výraz vztahu obyvatel k místu, kde žijí. Ačkoliv došlo v šedesátých letech 20. století k narušení tradice nejen omezením a zákazem konání řady náboženských obřadů a kroj se přestal používat jako každodenní oblečení, přesto stále zůstává v mnoha regionech zachována tradice nošení krojů v rámci svátků a slavností.

Obrázek č. 1 čerpán z [4]

Na mnoha místech se kroj stále vyvíjí. Podoba dnešního uherskohradištského kroje se výrazně liší od jeho podoby z 19. Století, a to jak v siluetě, tak materiálech i barvách jak je znázorněno na obrázku č. 2.

3.2. Mužský kroj

Dnešní uherskohradištský mužský kroj zaznamenal oproti jeho dřívější podobě nepatrné změny. Na jeho výrobu se používalo sukno. Vyráběly se z něho vesty i kalhoty. Sukno je používáno dodnes, bohužel nyní se stalo nedostatkovým zbožím. Zdobí se pomocí *šňůrování*, jak můžeme vidět na obrázku č. 2. To také nebylo v zásadě narušeno. Jediný rozdíl je v rozměrech šňůrovaných ornamentů, ve kterých se odrážely majetkové poměry sedláckých mládenců, přičemž ti nejmajetnější měli motivy sahající až ke kolenům. To je na novodobých krojích běžně se vyskytující jev, každý, kdo si dnes nechává šít kroj, chce, aby vypadal co nejhonosněji. Vytrácí se tak odlišnosti. Dřív se v něm rovněž odrážel věk, u starších mužů byly kalhoty i vesty s nepatrným zdobením, případně nezdobené, dnes se tento rozdíl vytratil.

Obrázek č. 2

3.2.1. Součásti kroje

Obrázek č. 3

Mužský kroj tvoří kalhoty *nohavice* z temně modrého (v jiných regionech uherskohradištska ale i béžového) sukna s černým nebo modrým *šňůrováním* a bohatším zdobením u mládenců. Přední část kalhot tvoří starodávný poklopec *punt*. Puntem je protažen vybíjený opasek *řemen*, jak můžeme vidět na obrázku č. 3. Poklopцем bývá provlečen bílý kapesníček, což znázorňuje obrázek č. 2. Ten svému muži vyšívá partnerka k významné

životní události (např. svatba) s monogramem nositele a rokem události.

Košile svobodných *dudovice* je bohatě vyšita hedvábím (dva nárameníky, přednice *fajka* a límec *obojek*), a to žlutě nebo na žlutém základě černě. Velmi široké rukávy jsou u zápěstí zúžené a bez manžet, jak je vidět na obrázku č. 4. Staří nosili

Obrázek č. 4

méně zdobené i košile. Soukenná vestička *kordula* je ze stejného materiálu jako nohavice. Dříve se zapínala na vrchní knoflík, dnes se nosí nezapnutá. Na přednicích korduly (oba přední díly) je mnoho kulatých žlutých drobných knoflíčků seřazených do trojúhelníčků, což je vidět na obrázku č. 4. Kordula je ozdobená modrým nebo černým šňůrováním. Menší tibetový šátek *želínek*, který si chlapci při muzice uvazovali do dírky u korduly, si později při tanci omotávali kolem levé ruky, aby nepošpinili rukávce a kordulku tanečnice.

Mladíci chodívali do kostela v kordulách, ženatí v žlutobílých soukenných, nebo flanelových kabátcích *lajblech*, který je znázorněn na obrázku č. 5 s *porculánovými* nebo kovovými knoflíčky, stojatým límečkem a s přeloženými červenými, nebo modrými výložkami pod krkem a u rukávů.

Obrázek č. 5

Obrázek č. 6

Svobodní mládenci nosí *drle* – *třaslavice*. Třaslavice jsou kalhoty na všední nošení, ke kterým si přivazují do pasu zástěru *slimákovicu* z modrotisku, nebo černého klotu. Toto je znázorněno na obrázku č. 6. Starší muži v chladnější dny oblékají světlé *haleny* z hrubého sukna nebo huně. Ty mají převalsý, asi 40 cm široký límec *schlopec* po obvodu a kolem rukávů lemovaný proužkem z červeného sukna. V zimě nosili bílý kožich, později tmavý *dubeňák* a ten pak nahradili krátkým tmavým soukenným *sedleckým kabátem*.

3.3. Ženský kroj

Nejzásadnější změna dámského kroje je v použitém materiálu, který se dříve často vyráběl doma a byl mnohem jemnější a splývavější. Dnes je nahrazen těžšími a nákladnějšími látkami s náročnějším dezénem a výraznější barevností, což je mnohými kritizováno, protože dříve byl výsadou zdejších lidí cit pro jemné kombinování barev. Ale pouhým okem si všimneme jiného rozdílu a tím je silueta. Ta je - původně štíhlá – nahrazena novou - výraznější, širší, kratší a kulatější, což je k vidění na obrázku č. 7.

Obrázek č. 7

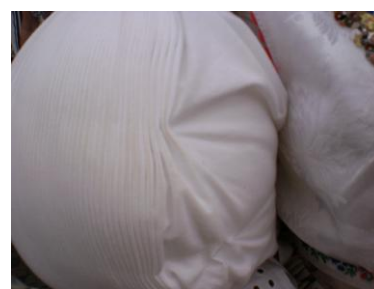
3.3.1. Součásti kroje

Sváteční ženský kroj je také velmi zajímavý. Sukně se skládá ze čtyř vrstev. Nejspodnější vrstva se jmenuje *rubáč*, černá zadní sukně se jmenuje *šorec*, *fěrtoch* je bílá, režná zadní sukně a přední sukně *fěrtúšek*. Všechny na začátku tohoto století sahaly do půl lýtek. Zadní sukně jsou ušity z černého klotu s malým leskem a tzv. *formou*, což je žlutý až oranžový vyšitý vzor. Je až 8 cm široký a vyšitý přes vrapy. Je zdokumentován na obrázku č. 8.

Obrázek č. 8

Dámské vestičky *kordulky* byly obvykle šity z květované brokátové, ornátové, nebo hedvábné látky. Kolem výstřihu, který je vystřižený do hlubokého, širokého, nebo špičatého oblouku, je našita 10 cm široká květovaná hedvábná *pantla*, po okraji lemovaná až trojcentimetrovou zlatou, nebo stříbrnou *portou*. Vepředu se kordulka zapíná na tři

Obrázek č. 9

až čtyři knoflíčky. Vzadu má takzvané *varhánky*, kterých je asi 30. *Rukávce* - původně duté, bývaly velmi nadmuté, takzvaně *balonovité*, později navrapené, vyztužené pilinami a dnes i molitanem. To je vidět na obrázku č. 9.

Obrázek č. 10

neexistují.

Rukávce jsou vyšity na *nárameníku*. Dále je košile vyšitá na límci, tzv. na *obojku*, lemovaném úzkou krajkou *kaničkou*, potom na *přednici*, což je výšivka ve výstřihu. To ukazuje obrázek č. 10. Dále jsou vyšity na *náramcích* na zápěstí. Tam jsou přišity *kadle*, které jsou značně široké. Dříve to bývaly krajky, ale dnes se jedná spíše o dírkové vyšívání. U loktů se rukávy zavazují barevnými šňůrkami *podvazadly*. Dříve byly rukávce konopné, ale ty již

Přední sukně *fěrtušky* zobrazené na obrázku č. 11 bývaly nejčastěji ve světlých barvách. Dnes jsou jak světlé, tak i červené, případně modré. Bývaly lehké, dříve kartounové, mušelinové, batistové, později hedvábné a kašmírové, s květovaným vzorem. Dnes jsou brokátové a ornátové. Vždy bývaly tak široké, že zakrývaly vzadu skoro celou zadní černou sukni *šorec* či bílou zadní sukni *fěrtoch*. Když přišlo léto, děvčata chodila do práce i do kostela jen v rukávcích a kordulkách. Brzy ale na práci začala nosit *jupky*. Zimní kožíšky jsou postupně nahrazovány *kacabajkami*. Ty jsou smetanové, hedvábné i plyšové. Dříve než kacabajky se však do chladnějšího počasí nosíval *lajbl* z bílého flanelu. Ten byl jako u mužů volného střihu a měl barevné výložky.

Obrázek č. 11

Informace čerpány z [1],[4],[7].

4. Moje kolekce

Abych docílila jednotné kolekce, snažila jsem se držet určitých zásad. První je silueta. Typická silueta u krojů je štíhlý pas a široká sukně. Kroj je vrstevnatý a skládá se z oblin. Sukně, rukávy, kordulka, zdůrazněné poprsí, množství kolových systémů.

Další zásadou tedy byly dílčí tvary, které provází celou kolekci. Oblý prvek je udáván jako typicky ženský element - jako protiklad k hranatému ostrému mužskému. Ženu rovněž charakterizuje květina. Pro tvorbu výšivky jsem se tedy inspirovala motivem květu kopretiny, který se často na krojích vyskytuje. Je zobrazen na obrázku č. 12 a 13. Je sám o sobě prostý, jednoduchý, nerafinovaný a tudíž ideální pro další rozpracovávání, kombinování a hledání tvarů z něho vycházejících.

Dále jsem zdůraznila rukávy, které dají typický výraz celé kolekci. Rozhodla jsem se pro malý decentní rukávek, který připomíná výše zmíněný nárameník u košile.

Obrázek č. 12 čerpán z [1]

Obrázek č. 13

Kolekci jsem se rozhodla dotvořit výšivkou, protože ta je určitou dominantou, až nutnou součástí lidového odívání. Ačkoliv by se nám dnes mohlo zdát, že má výhradně dekorační úkol, není tomu tak. Tradičně se výšivka používala na ty části oděvů, které byly nejvíce namáhané. Fungovala tedy jako zesilující vrstva, která chránila oděv před prodřením. Dříve byla vytvářena ručně, později na šlapacích šicích strojích.

I dnes ji švadleny zaměřující se na tvorbu tradičních krojů vytváří na šlapacím šicím stroji. Dá se totiž ovládat mnohem snáz než elektrický. Švadlena si výšivku nejprve předkreslí ručně krejčovskou křídou přímo na oděv. Pro zjednodušení si dopomáhá různými otisky, nebo šablonami. Například kroužky vytváří pomocí obtisku špulky od nitě. Jeden konec nejprve otře o křidu a vzápětí ho přenese na oděv. Když má výšivku překreslenou, začíná se samotným vyšíváním. Šicí jehlou pomalu bez použití patky

vyšívá. Absence patky jí umožňuje lepší manipulaci s oděvem, který si polohuje ve směru šití podle potřeby.

Podobným způsobem se vytváří i plastická výšivka na pánských nohavicích a vestách zvaná šňůrování. Po překreslení ale přikládá speciální prýmký, kterou šlapacím strojem našívá na oděv. To ovšem nejde s libovolným prýmkem. Používají se speciální, měkké, poddajné prýmký, které se sploští pod tlakem jehly a nechají se lehce propíchnout. Díky tomu nekloužou a přizpůsobují svůj tvar šicímu stroji a předkreslenému vzoru. Pro tuto výšivku se tyto prýmký používají ve dvou tloušťkách. Užší, které se snadno přizpůsobují a není žádný problém je našít a tlustší. S těmi bývá problém, pokud je potřeba je našít do prudší zatáčky.

Proto se vnitřní hrana záhybu nejdříve ručně nastehuje a poté se nastehovaná nit utáhne. Měkký prýmek se hladce a přirozeně na jedné straně stáhne a vytvoří tak přirozený oblouk. Celá výšivka je zobrazena na obrázku č. 14. Tyto prýmký se stejně jako další speciální materiály a pomůcky k tvorbě krojů dají zakoupit ve specializovaných krojových galanteriích, které se stále vyskytují všude tam, kde mají šanci se uživit.

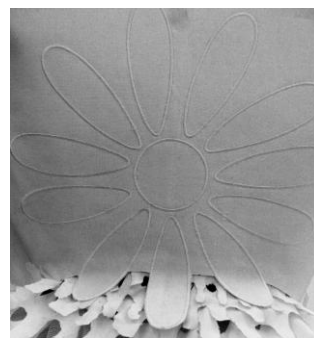

Obrázek č. 14 čerpán z [4]

Já jsem se volně inspirovala výšivkou richelieu, ovšem pouze pohledově, protože technika této výšivky je značně problematická a nelze ji použít na příliš velké otvory. Výšivka richelieu je tvořená z malých dírek. Vzor se na plátno tence nakreslí tužkou, jehlou se prostehuje a poté křížem prostříhne. Látka ze středu dírky se zahne dospod a opět se obšíje.

Po vzoru výšivky richelieu jsem vyšívala jen v obrysech, které jsem poté podle potřeby vystříhala.

Výšivku z obrázku č. 15 jsem zpracovávala strojově na stroji TAJIMA TEJTII-C1501 umístěného v šicí dílně TUL. Návrh byl zpracován softwarem Adobe Illustrator CS3 a poté byl naprogramován pro vyšívání softwarem Tajima DG/ML by Pulse, který dodal výrobce vyšívacího stroje.

Obrázek č. 15

Pro vytvoření netradiční a co nejméně rušené oděvní kompozice a docílení výtvarnější podoby jsem se snažila napříč celou kolekcí eliminovat množství záševků.

Jako průvodní prvek celé kolekce byly použity vesty, které byly vytvarovány z původních střihů kordulek z obrázku

č. 16. Každá další vesta byla dotvarována z původního střihu.

Snažila jsem se při zachování středové kompozice typické pro lidový oděv dát celé kolekci trochu inovativní atmosféru

a zmást zaběhlá očekávání přesunem záševků z bočních stran oděvů na střed. Švy jsou situovány převážně dopředu i u

sukní, které jsou často z jednoho kusu materiálu sešity uprostřed předního dílu a tento šev navazuje rovněž na

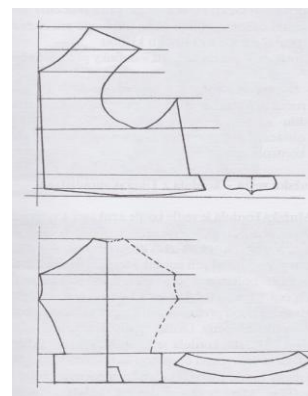
otvírání vesty. Pro podtržení jednoduchosti a přirozenosti na

jejich zhotovení bylo použito bavlněné plátno. To bylo ve vysoké gramáži a silně naškrobeno. Z důvodu čisté nerušené kompozice nebylo žádoucí jakékoli ukončení krajů vest. Každá vesta tedy byla ušita dvakrát a slepena termoplastickou (nažehlovací)

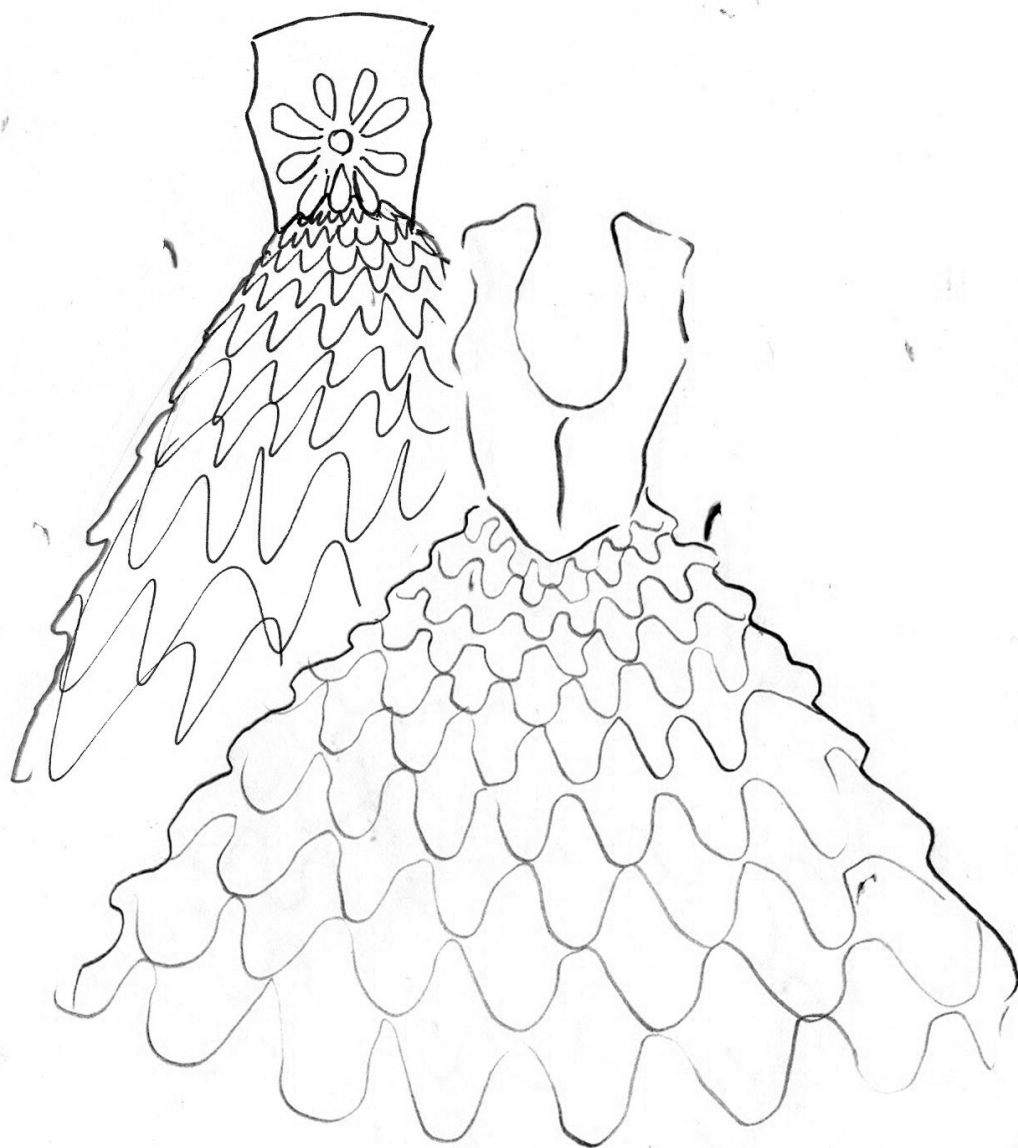
hmotou rozžehlenými záševky k sobě. Díky tomu se kraje nepárají a navíc jsou vesty oboustranně začištěny. Zároveň jsem se rozhodla z důvodu nerušené kompozice zvolit

jako převážné zapínání suchý zip, který bude nalepen na vnitřní strany oděvů, aby čisté bílé kompozice nebyly rušeny švy z našívaných suchých zipů.

Tato oděvní kompozice není nositelná, funguje spíše jako jakýsi textilní objekt, nebylo žádoucí používat klasické (viditelné) krejčovské metody spojování, hledala jsem tedy vhodné technologie. Používala jsem skryté šití, ručně jsem látku prošívala tak, aby stehy nebyly na líci vidět. Dále jsem používala lepení pomocí termoplastického silikonového lepidla a jiným termoplastickým galanterním zbožím.

Obrázek č. 16
čerpán z [4]

4.1.1. Model s transparentní reliéfní sukni

Záměr byl inspirovat se okvětními lístky, které vycházejí přímo z vesty. S postupně se zvětšujících kruhů jsem vytvořila kruhové vlnovky, jejichž jednotlivé vlny napodobují právě okvětní lístky. Začínají od malých a postupným zvětšováním se tvoří sukni. Aby tvořily transparentní, třepotavou vrstvu, byly jednotlivé pruhy spojovány šupinovitě s posunem k sobě. Pro docílení třepotavého efektu je nutno oblouky odřezávat rozžhavenou hrotovou pájkou, která rovněž zataví případné třepící se kraje. Tuto technologii je možné použít pouze u syntetických materiálů, tudíž je na sukni použit polyester. Sukně je přišita k vestě skrytým ručním stehem. Nyní je sukně variabilní. Funguje dvojím způsobem. S tylovou spodnicí tvoří širokou sukni a vytváří krojovou siluetu. Bez spodnice se oblouky více rozevrou a sukně splyne na těle.

4.1.2. Vesta

1. Překreslit a vystříhnout střih z plátna dvakrát, jednou z nažehlovací hmoty.
2. Sešít švy vedoucí od průramků na obou plátnech.
3. Nažehlovací hmotu s přesahem ve švech pouze našpendlit.
4. Švy na plátně rozžehlit.
5. Sendvičově (plátno – nažehlovací hmota – plátno) přiložit všechny tři vrstvy k sobě, záševky dovnitř, aby byla vesta oboustranně začištěná. Nastehovat.
6. Spojit vrstvy sežehlením k sobě.
7. Vytáhnout stehovku.
8. Dočista obstrihnout vestu podle původní šablony, kromě zadní spodní části vesty.
9. Nalepit suchý zip v místě zavírání.

4.1.3. Výšivka

1. Naměřit místo budoucí výšivky na vestě.
2. Upnout místo budoucí výšivky do rámu podle potřebné velikosti.
3. Vložit rám s vestou do vyšívacího stroje.
4. Naprogramovat vyšívací stroj. Barvu nitě, druh stehu, velikost a tvar výšivky.
5. Naměřit polohu rámu vůči stroji.

6. Vyšívání.
7. Obřezání páráčkem a obstříhání výšivky podle původního návrhu včetně zadní spodní části vesty.

4.1.4. Sukně

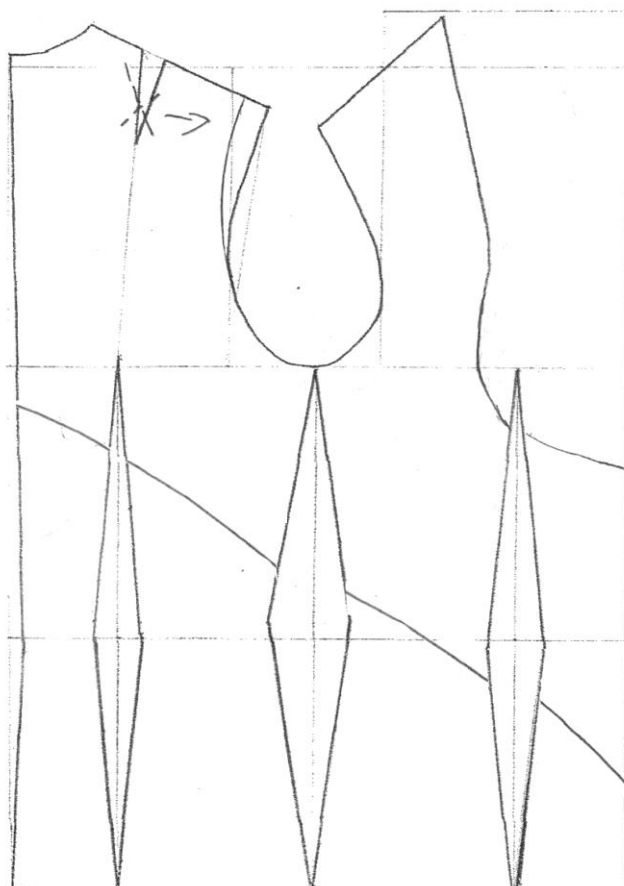
1. Naměřit a vystříhnout střih kolové sukně z původního návrhu.
2. Naměřit a rozkreslit postupně se zvětšující oblouky podle původního návrhu přímo na materiál jemně obyčejnou tužkou.
3. Rozprostřít na rovnou, nehořlavou a netavicí se podložku, dokonale vyrovnat a rovnoměrně zatížit.
4. Rozžhavenou hrotovou pájkou přiměřenou rychlostí rovnoměrně vyřezávat oblouky. Pájkou průběžně otírat do textilie z přírodního vlákna z důvodu udržení maximální čistoty vyráběného oděvu.
5. Směrem zvenku dovnitř postupně odlepovat kruhy. Klást je s posunem na následující menší kruh vždy vrchní amplitudou zvlnění vnitřní strany většího kruhu na spodní amplitudu vnější strany menšího kruhu.
6. Rozžhavenou hrotovou pájkou bodově spojit stýkající se amplitudy ve snaze nepropálit spodní vrstvu skrz.

Objekt ve výstřihu je vytvořen stejnou metodou jako sukně.

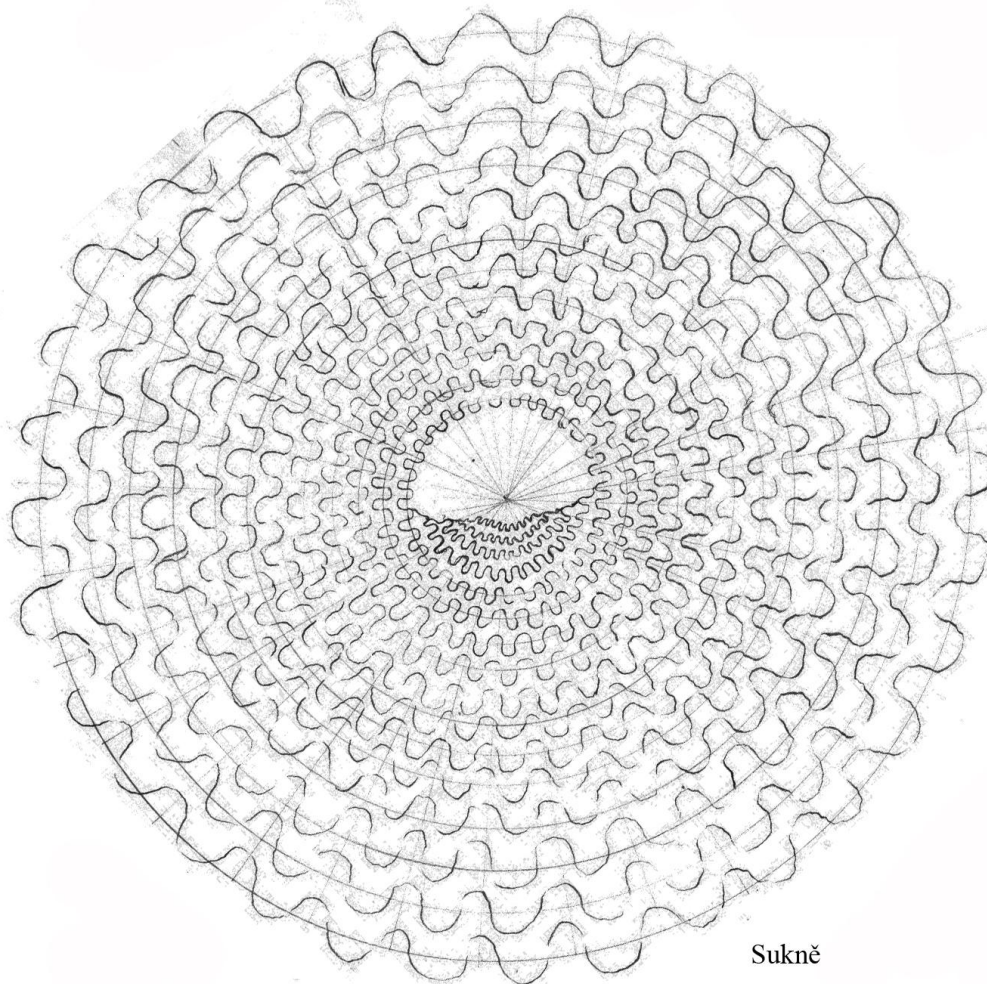
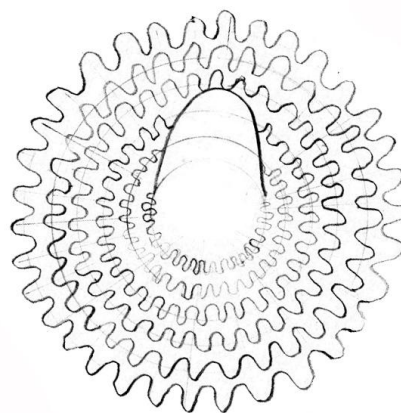
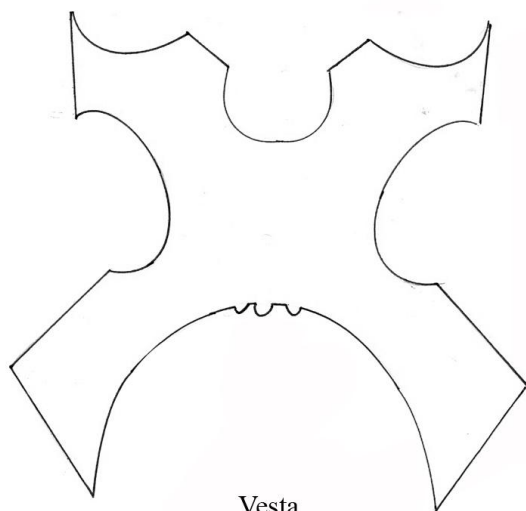
4.1.5. Závěrečné úpravy

1. Přiložit zadní část sukně s mírným přesahem pod vestu. Našpendlit.
2. Ručně našít skrytým stehem.
3. Ten zevnitř začistit lemovkou podlepenou tenkou termoplastickou (nažehlovací) mřížkou.
4. Přední část sukně spojit s vestou bodově každý oblouk zvlášť pomocí nalepených, vystříhaných úhledných koleček ze suchého zipu.

4.1.6. Střihová konstrukce vesty

4.1.7. Střih

4.2.1. Šaty s velkými oblouky

Pro vytvoření modelu byl potřeba materiál těžký, splývavý a transparentní. Proto byl použit viskózový žoržet. Z něho byla dvakrát vystřižena kolová sukně. Záměrem byl lehký důraz na vrstvení a velkorysé oblouky. Vnější i vnitřní kružnice byla olemována bavlněným šikmým proužkem stejné barvy. Ten zdůrazní zakončení sukně a oblouky díky němu více vyniknou. Do lemovky se následně vsune vlasec o průměru 2,5 mm, který oblouky vyztuží a díky těžkému splývavému materiálu dovolí sukním ladný pohyb při chůzi. Sukně je následně skrytým ručním stehem našita k vestě.

4.2.2. Vesta

1. Překreslit a vystříhnout střih z plátna dvakrát, jednou z nažehlovací hmoty.
2. Sešít švy na obou plátnech u průramků i na břiše.
3. Nažehlovací hmotu s přesahem ve švech pouze našpendlit.
4. Švy na plátně rozžehlit.
5. Sendvičově (plátno – nažehlovací hmota – plátno) přiložit všechny tři vrstvy k sobě, záševky dovnitř, aby byla vesta oboustranně začištěná. Nastehovat.
6. Spojit vrstvy sežehlením k sobě.
7. Vytáhnout stehovku.
8. Dočista obstříhnout vestu podle původní šablony.
9. Nalepit suchý zip v místě zapínání.

4.2.3. Sukně

1. Překreslit a vystříhnout kolovou sukni dvakrát.
2. Obnitkovat z vnější i vnitřní strany.
3. Obšít šikmým proužkem.
4. Do lemovky navléci vlasec o průměru 2,5 mm.

4.2.4. Prostorový objekt ve výstřihu

Z žoržetu bylo vystřiženo 6 kol o stejném průměru. Ta byla začištěna lemovkou a s posunem sešita k sobě. Následně z nich byl vytvarován kornout a byla přišita k vestě

na jedné straně vesty, na straně druhé přichycena průhlednými patentky z důvodu zapínání.

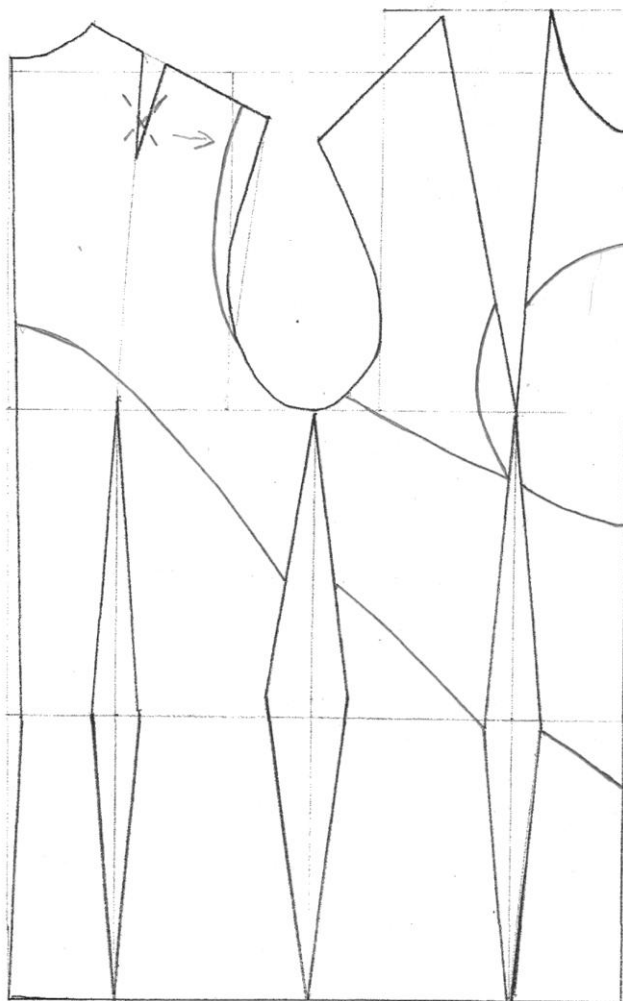
4.2.5. Rukávy

1. Dva nestejně polokruhy, obnitkované a olemované šikmým proužkem ručně skrytým stehem našít na vrchní část průramku.
2. Ten zevnitř začistit lemovkou podlepenou tenkou nažehlovací (termoplastickou) mřížkou.

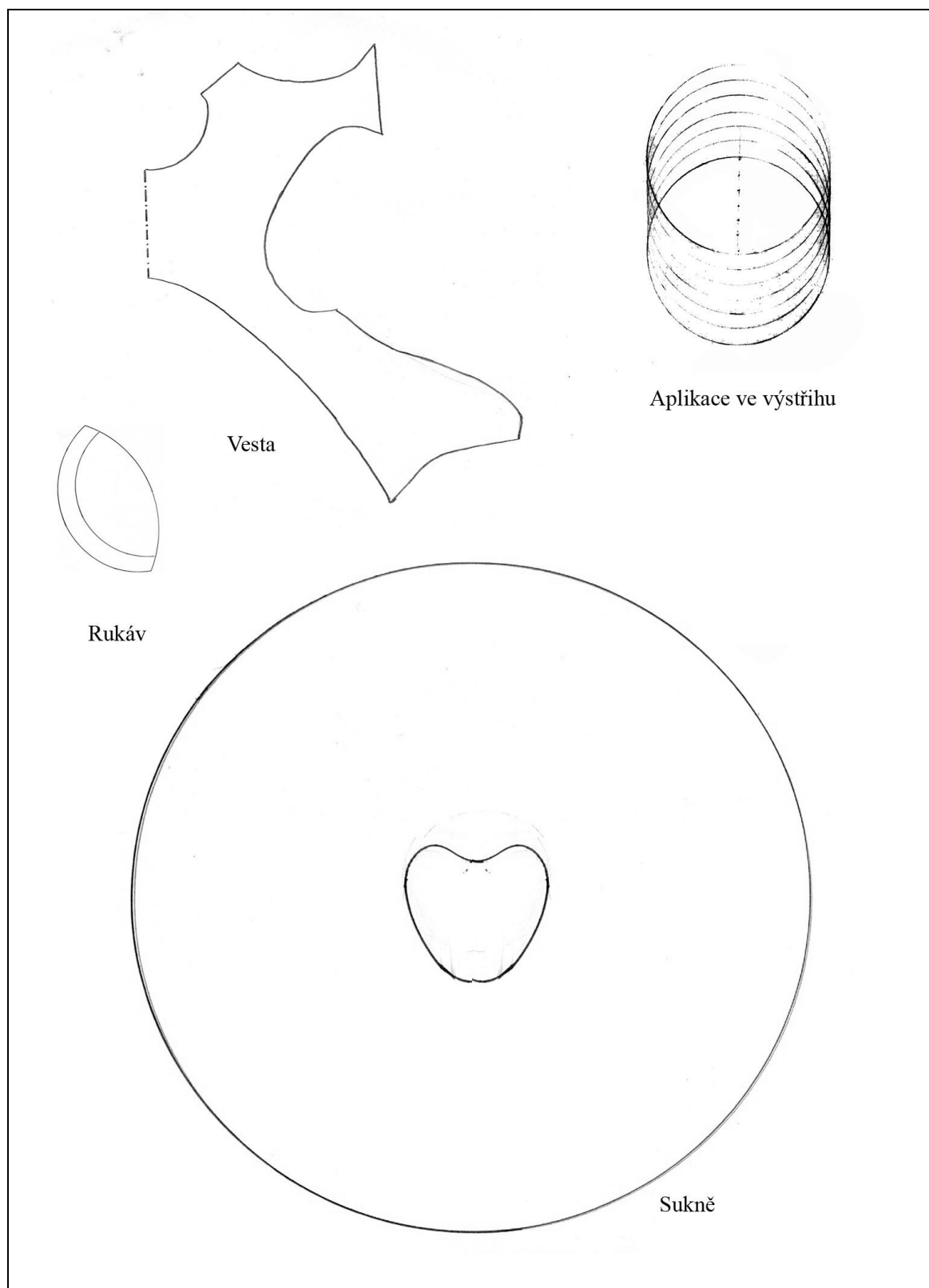
4.2.6. Spojování

1. Přiložit sukni s mírným přesahem pod vestu. Našpendlit.
2. Ručně našít skrytým stehem.
3. Ten zevnitř začistit lemovkou podlepenou tenkou nažehlovací (termoplastickou) mřížkou.

4.2.7. Střihová konstrukce vesty

4.2.8. Střih

4.3.1. Jednoduché šaty se zástěrou

U těchto šatů se nedala dodržet původně myšlená středová kompozice i se švy, protože bylo potřeba vpředu vytvořit jednoduchou zástěrku, která bude z jednoho kusu a stále dodržuje obloukovou kopretinovou siluetu a zároveň jednokusový nadzdvižený výběžek na zadním dílu sukně siluetou připomínající lístek kopretiny. Tyto dva kusy bylo nutno sešít po stranách. Aby se sukně nebortila a dala tak vyniknout maximální jednoduchosti a hladkosti oděvu, slepila jsem ji ze tří vrstev plátna a dvou dvojitých vrstev termoplastické (podlepovací) hmoty. Pro zapínání vestičky jsem opět zvolila suchý zip, který jsem využila rovněž pro nejjednodušší a variabilní přichycení zástěrky na vestu, která se tímto dá jednoduše sundat, není potřeba žádných švů a vyřeší se tím hlavní problém, jak neviditelně a jednoduše přejít v jednokusovém oděvu od středově se zapínající vesty k zapínání na straně, která je u sukně. Vrchní část zástěrky pak přichytit drobně a neviditelně našitými cvočky.

U tohoto modelu stojí rovněž za zmínku výšivka na zádech, jež je vidět na obrázku č. 17, která je vykrojená, jako by se překrýval obrys květiny s plošnou květinou pod ní, a to s posunem. Vznikají tak zajímavé tvary otvorů, které jsou dále inspirací právě pro tvorbu sukně k tomuto modelu.

Obrázek č. 17

4.3.2. Vesta

1. Překreslit a vystříhnout střih z plátna dvakrát, jednou z nažehlovací hmoty.
2. Sešít švy vedoucí od průramků na obou plátnech.
3. Nažehlovací hmotu s přesahem ve švech pouze našpendlit.
4. Švy na plátně rozžehlit.
5. Sendvičově (plátno – nažehlovací hmota – plátno) přiložit všechny tři vrstvy k sobě, záševky dovnitř, aby byla vesta oboustranně začištěná. Nastehovat.
6. Spojit vrstvy sežehlením k sobě.
7. Vytáhnout stehovku.
8. Dočista obstříhnout vestu podle původní šablony.

9. Nalepit suché zipy v místech zavírání.

4.3.3. Výšivka

1. Naměřit místo budoucí výšivky na vestě.
2. Upnout místo budoucí výšivky do rámu podle potřebné velikosti.
3. Vložit rám s vestou do vyšívacího stroje.
4. Naprogramovat vyšívací stroj. Barvu nitě, druh stehu, velikost a tvar výšivky.
5. Naměřit polohu rámu vůči stroji.
6. Vyšívání.

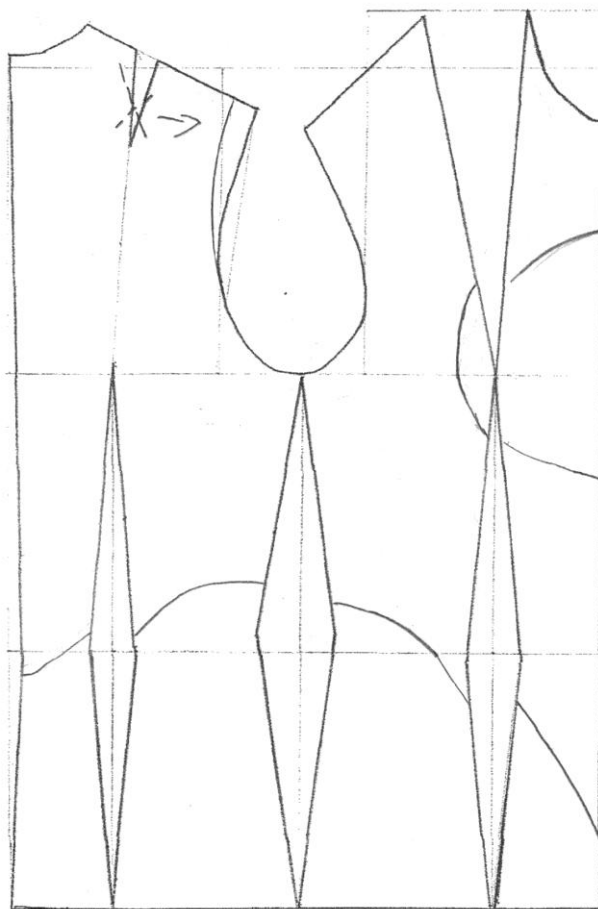
4.3.4. Sukně

1. Překreslit a vystříhnout střih z plátna třikrát a čtyřikrát z nažehlovací hmoty.
2. Sežehlít tři vrstvy plátna a dvě dvojité vrstvy nažehlovací hmoty.
3. Sešít strany obou sukní k sobě. Na jedné straně nedošít 8 cm nahoře.
4. Rozžehlít švy.

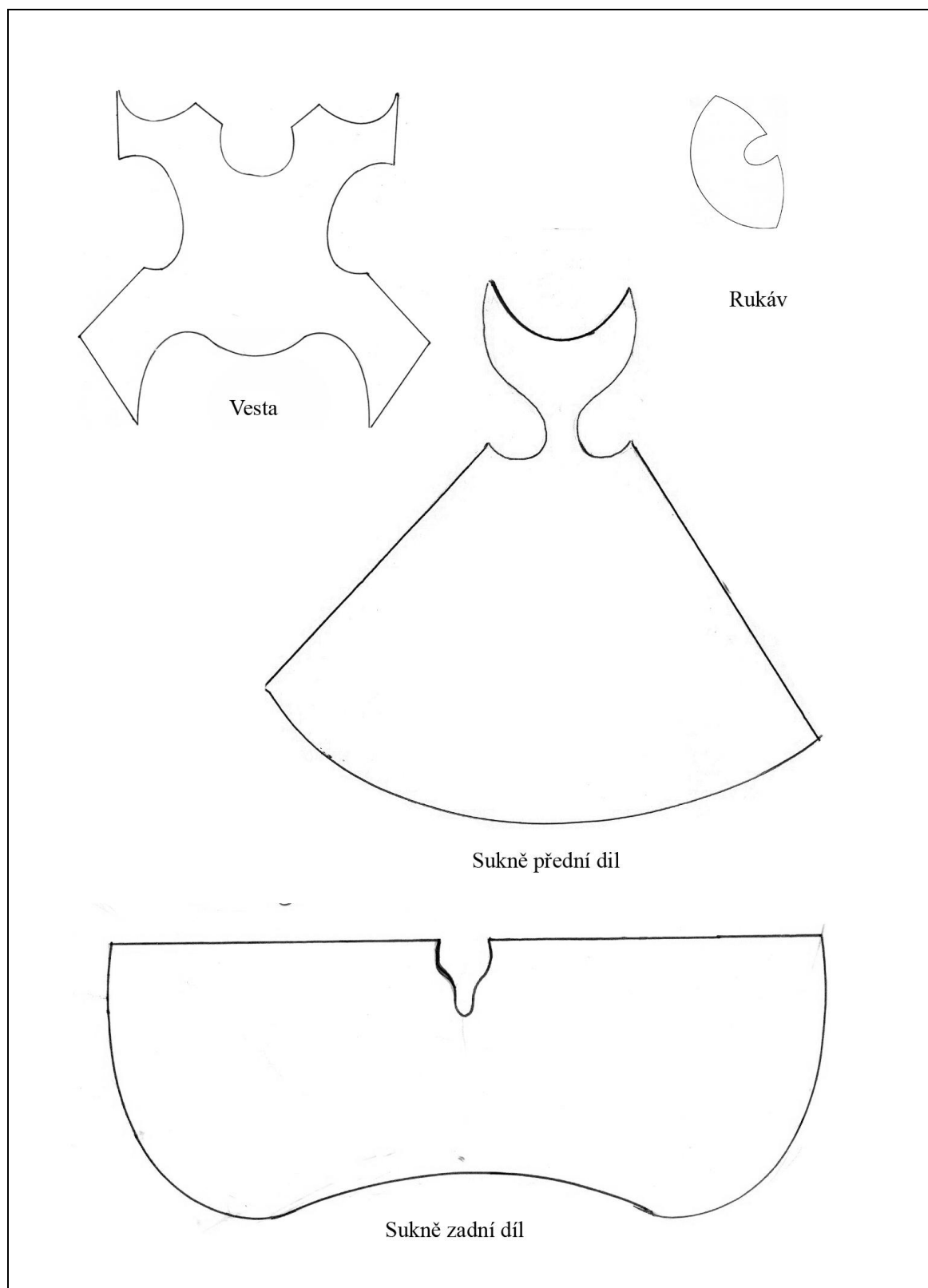
4.3.5. Spojování

1. Našpendlit zadní díl sukně k vestě. Nastehovat.
2. Hustým, ručním, viditelným švem silnou nití přišít těžký zadní díl k vestě.
3. Vytáhnout stehovku.
4. Na přední díl v místech zapínání nalepit suchý zip a našít cvoky pouze do vnitřní vrstvy materiálu tak, aby nebyly stehy vidět na druhé straně.
5. Spoj začistit lemovkou podlepenou tenkou termoplastickou (nažehlovací) mřížkou.

4.3.6. Střihová konstrukce vesty

4.3.7. Střih

4.4.1. Jednoduchý model se zdviženou zadní částí

U tohoto modelu jsem se snažila o maximální jednoduchost. Hrála jsem si s koly a elipsami tím nejjednodušším způsobem. Chtěla jsem docílit klidné, prosté kompozice v krojové siluetě. Nejdříve jsem se zaměřila na vestu. Vzadu jsem vytvořila kolo. Poté jsem se pokoušela dát ho do třetího rozměru, vyklopila jsem ho ven a vytvořila vysazenou elipsu. Poté jsem se ji pokoušela spojit se sukni. Celou plochu jsem vytáhla ven a plynule ji navázala na elipsovou sukni. Po celou dobu jsem se snažila zachovat krojovou siluetu.

4.4.2. Vesta

1. Překreslit a vystříhnout střih z plátna dvakrát, jednou z nažehlovací hmoty.
2. Sešít švy vedoucí od průramků na obou plátnech.
3. Nažehlovací hmotu s přesahem ve švech pouze našpendlit.
4. Švy na plátně rozžehlit.
5. Sendvičově (plátno – nažehlovací hmota – plátno) přiložit všechny tři vrstvy k sobě, záševky dovnitř, aby byla vesta oboustranně začištěná. Nastehovat.
6. Spojit vrstvy sežehlením k sobě.
7. Vytáhnout stehovku.
8. Dočista obstříhnout vestu podle původní šablony.
9. Vystříhnout otvor na zádech.
10. Ručním skrytým stehem našít 1/3 kola na přední kolový otvor.
11. Přilepit suchý zip v místech zapínání.
12. V místech, kde přes prsa kolo odstává vyřešit tento problém drobně našitými cvoky.

4.4.3. Sukně

1. Překreslit a vystříhnout střih z plátna i z nažehlovací hmoty dvakrát.
2. Sešít přední i zadní šev. Přední 10 cm nedošívat.
3. Rozžehlit.
4. Ručním skrytým stehem našít zip vedoucí od sukně na vestu.

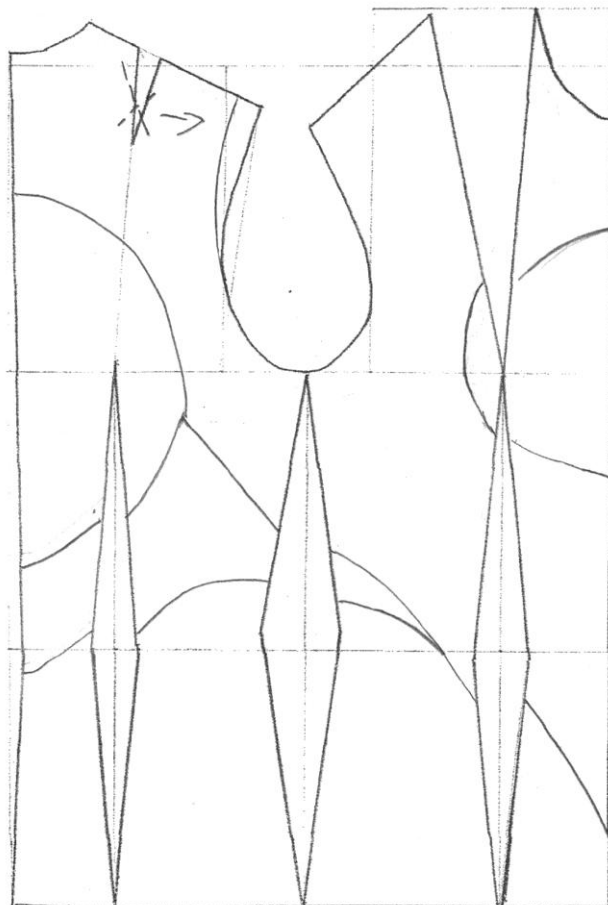
4.4.4. Rukávy

1. Sežehlit sendvičově plátno – nažehlovací hmota – plátno.
2. Obkreslit šablonu a vystříhnout.
3. Ručně skrytým stehem našít do průramků.
4. Ten zevnitř začistit lemovkou podlepenou tenkou termoplastickou (nažehlovací) mřížkou.

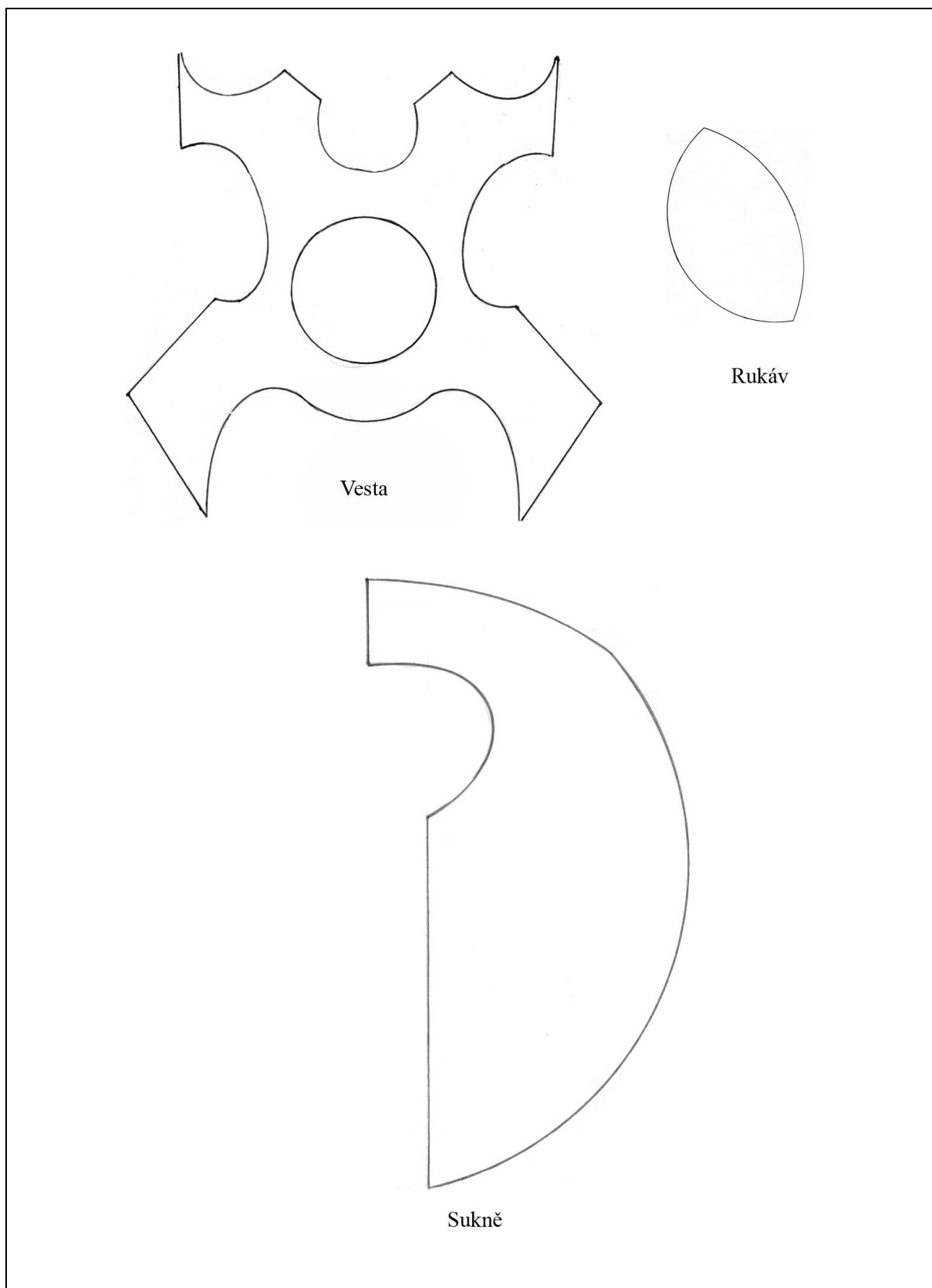
4.4.5. Spojování

1. Ručním skrytým švem našít sukni na vestu.
2. Ten zevnitř začistit lemovkou podlepenou tenkou termoplastickou (nažehlovací) mřížkou.

4.4.6. Střihová konstrukce vesty

4.4.7. Střih

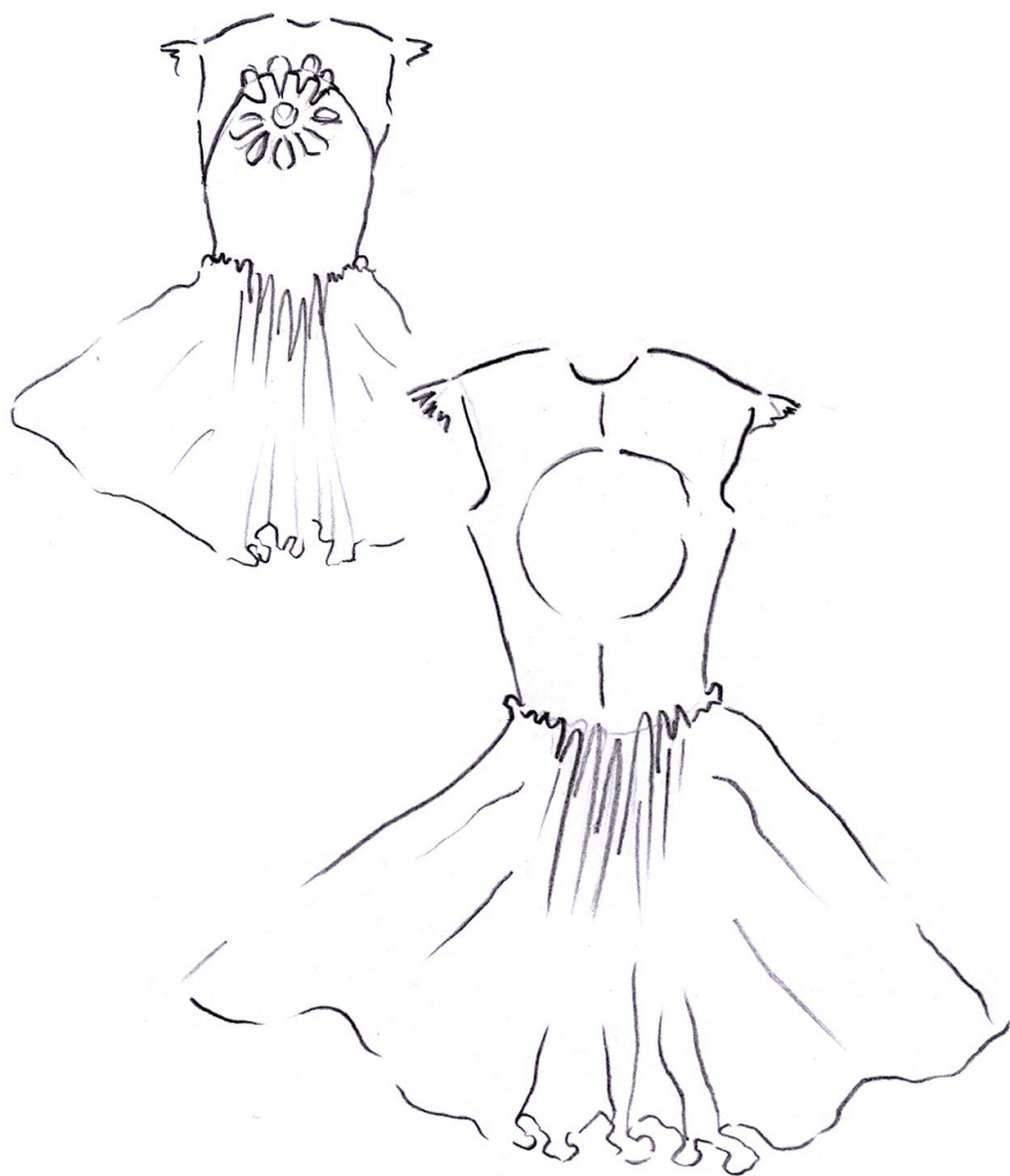

4.5.1. Zástěra z okvětních lístků

Tento model jsem se rozhodla pojmout trochu extravagantněji. Opět jsem se inspirovala okvětními lístky kopretiny. Po naškrobení se okvětní lístky překreslí na plátno a stejný počet se překreslí na netkanou textilií. Po vystříhání se sendvičově skládají na sebe, vždy do dvou pláten dvě netkané textilie. Poté se nažehlí a dočista obstříhnou. Dále se lepí k sobě tak, že už se přímo tvarují do prostorového půlkola. Vytvoří se dvě stejná půlkola a ta se spojí v délce půlkruhu vnějšími kraji dovnitř. Uprostřed spoje se vynechá otvor na trup. Na sečně se sukně rovněž nespojuje. V místě trupového otvoru se k oběma půlkruhům ručním skrytým stehem přišije pás z plátna, který po svázání simuluje zástěru.

4.5.2. Sukně

1. Naškrobit plátno. Vysušit. Vyžehlit.
2. Vytvořit šablonu.
3. 728 x překreslit šablonu na plátno.
4. Překreslit šablonu na netkanou textilií ve stejném množství.
5. Sendvičově spojit lístky řazené plátno – netkaná textilie – netkaná textilie – plátno. Nažehlit.
6. Dočista obstříhnout.
7. Lepit bodově tavící silikonovou pistolí.
8. Spojit dvě stejná vytvořená půlkola k sobě v délce půlkruhu vnějšími kraji dovnitř.
9. Nastříhat pruhy látky. Obnitkovat.
10. Nastavit tři pruhy látky úhlopříčným sešitím.
11. Sešít po straně. Převrátit. Vytáhnout spoj do hrany a sežehlit.
12. V místě trupového otvoru k oběma půlkruhům ručním skrytým stehem přišít pás z plátna.

4.6.1. Řasený кроj

U tohoto oděvu jsem si chtěla vyzkoušet původní prvek běžně využívaný u uherskohradištských кроjů – vrapování. Dnes jsou na to stroje. Švadlena si vybere materiál, v dílně ho vloží do forem a ve speciálních strojích slisují. Může se jednat o hranaté plisování i kulaté vrapování. U sukni pak každý vrap nabere na jehlu, aby udržel svou formu. Dříve se však řasilo ručně. A tuto metodu jsem si chtěla vyzkoušet. Vzala jsem tedy 4 m dlouhý pruh plátna a stejně dlouhou lemovku a po celé délce jsem si vyznačila 0,75 cm vzdálené rozestupy. Jehlu jsem pak těmito rozestupy střídavě protahovala po obvodu celé sukně. Pro pravidelnost a udržení formy jsem pak prošla materiál i těsně pod i nad vrapováním. Tímto způsobem jsem vepředu i vzadu kroje vytvořila sedlo, které jakoby zrcadlově odráží vyklopená záda vesty. Vyklopení u zad jsem chtěla podtrhnout rozdělenou kytkou, která se ale pro tyto účely musela vyšít nadvakrát a poté odstříhnout. Sukně je spojena uprostřed předního dílu. Švy jsou tam situovány kvůli středové kompozici, která je pro lidové umění typická. Vpředu navazuje na otvírání vesty. Rozhodla jsem se pro zapínání suchým zipem. Je zde ideální. Mezi vrapy se ztratí a díky nim se v místě zapínání vytvoří plocha přímo na zip.

4.6.2. Sukně

1. Vystříhnout 4m dlouhý rovný pruh plátna.
2. Obnitkovat.
3. Nařasit spolu se stuhou u horního kraje.
4. Protáhnout nit i 1 cm nad i pod řasením.
5. Nařasit sedlo vepředu i v zadu.
6. Sešít konce sukně uprostřed sedla. Nahoře nedošíť 10 cm pro snadné oblékání.
7. V nedošíťém místě nalepit suchý zip.
8. Našíť ručním stehem na vestu sukni na líc.
9. Ten zevnitř začistit lemovkou podlepenou tenkou termoplastickou (nažehlovací) mřížkou.

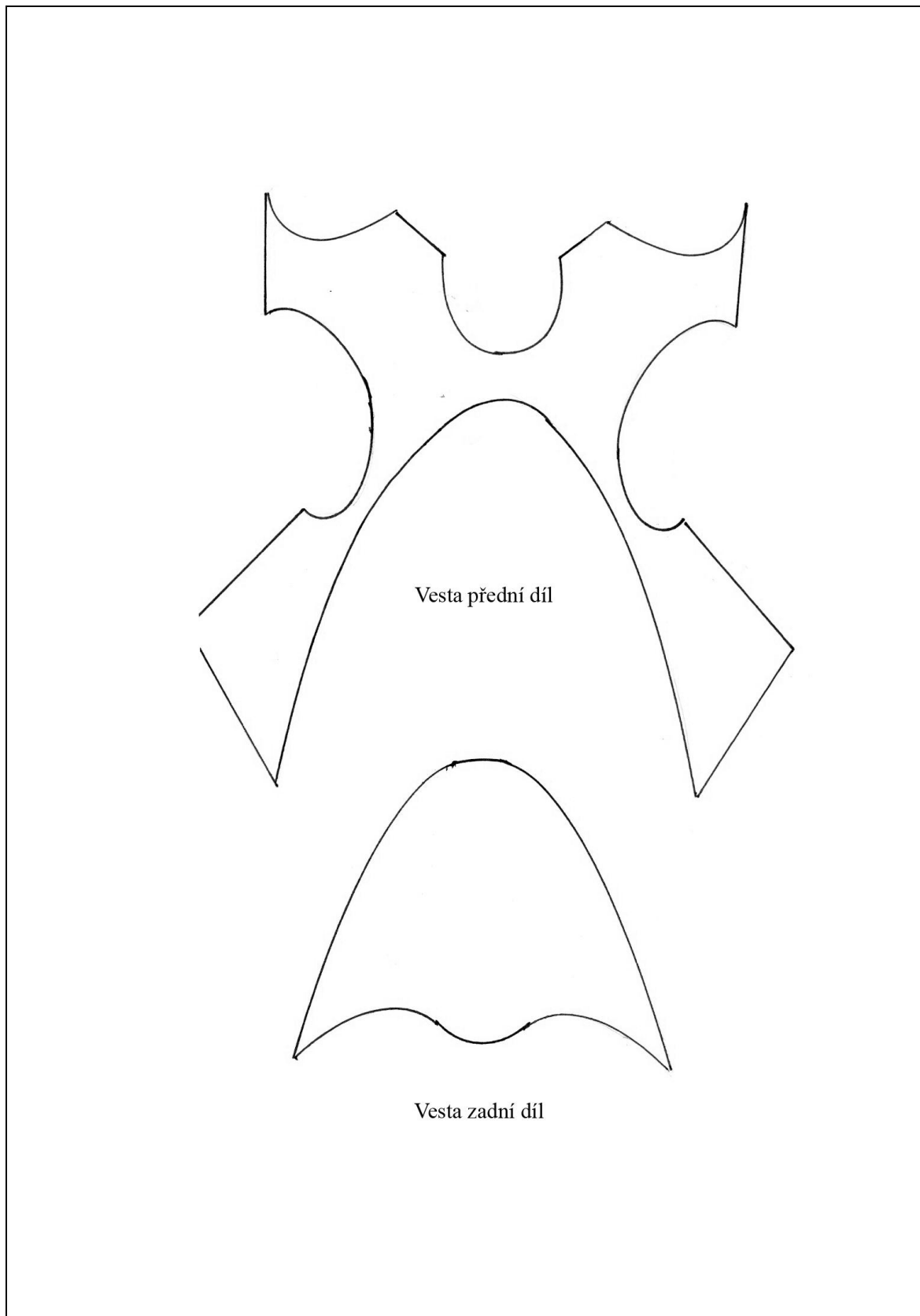
4.6.3. Vesta

1. Překreslit z plátna dvakrát, jednou z nažehlovací hmoty.
2. Vystříhnout díly s rezervou v místech výšivek tak, aby se tato místa dala pohodlně upnout do vyšívacího rámu.
3. Sešít švy vedoucí od průramků na obou plátnech.
4. Sešít šev předního a zadního dílu na obou plátnech.
5. Nažehlovací hmotu s přesahem ve švech pouze našpendlit.
6. Švy na plátně rozžehlit.
7. Sendvičově (plátno – nažehlovací hmota – plátno) přiložit všechny tři vrstvy k sobě, odševky dovnitř, aby byla vesta oboustranně začištěná. Nastehovat.
8. Spojit vrstvy sežehlením k sobě.
9. Vytáhnout stehovku.
10. Vyšít.
11. Vystříhnout vestu podle původní šablony, dočista obstříhnout již vystřižená místa.
12. Nalepit suché zipy.
13. Ručně našít navrapené nárameníky vytvořené výše popsanou metodou.

4.6.4. Výšivka

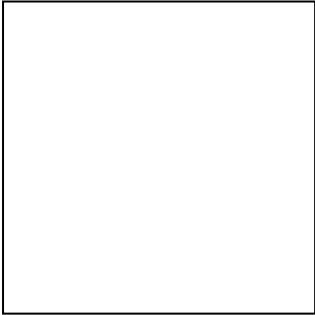
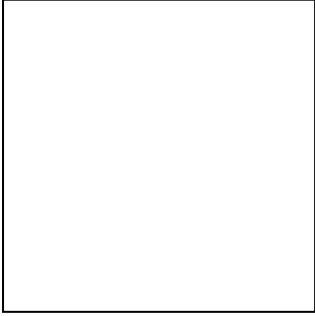
1. Naměřit místo budoucí výšivky na vestě – obě výšivky zvlášť.
2. Upnout místo budoucí výšivky do rámu podle potřebné velikosti.
3. Vložit rám s vestou do vyšívacího stroje.
4. Naprogramovat vyšívací stroj. Barvu nitě, druh stehu, velikost a tvar výšivky.
5. Naměřit polohu rámu vůči stroji.
6. Vyšívání.
7. Obstříhnout obě výšivky tak, aby na sebe navazovaly.

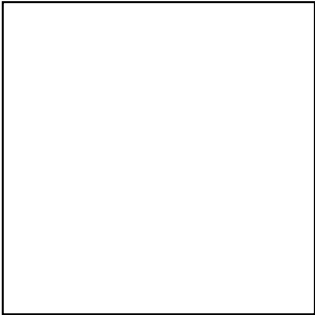
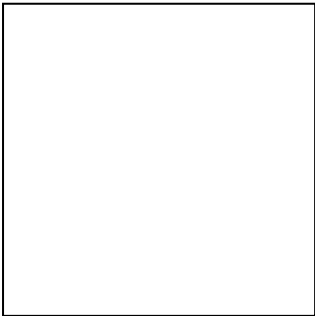
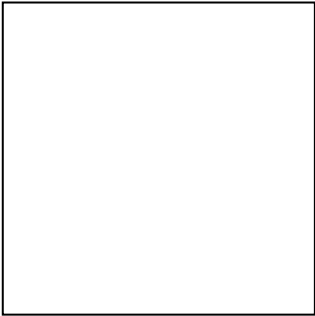
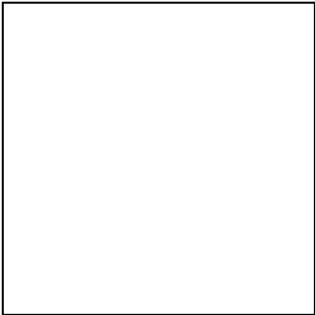
4.6.4. Střih

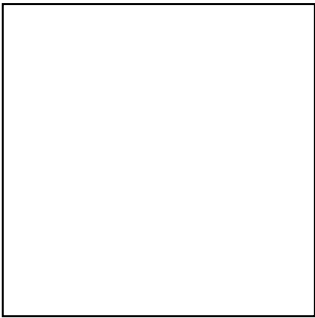
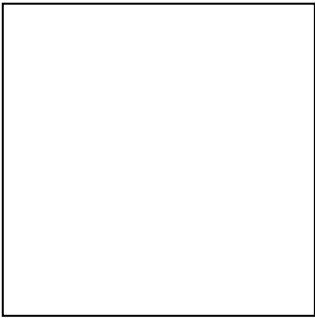
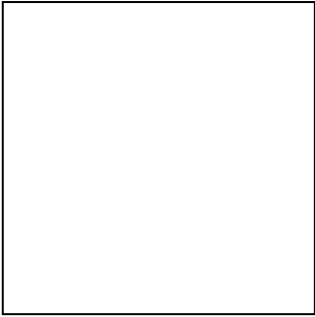

5. Použitý materiál

Pro celou kolekci jsem si zvolila bílou barvu. Bílá je odrazem čistoty a upřímnosti lidové kultury. Je nejvíce vyskytující se barvou na všech krojích. Na bílé si děvčata nejvíc zakládala, byla pro ně vizitkou spořádanosti a čistotnosti.

 	<p>Molino, tkanina bavlnářského typu tkaná v plátnové vazbě</p> <p>Složení: bavlna</p> <p>Žoržet, tkanina hedvábnického typu tkaná v plátnové vazbě se střídáním zákrutů S a Z v poměru 2:2.</p> <p>Složení: viskóza</p>
---	---

	<p>Tkanina bavlnářského typu tkaná v plátnové vazbě</p> <p>Složení: polyester</p>
	<p>Výše zmíněná tkanina vyřezaná a začištěná hrotovou pájkou</p>
	<p>Plátnová stužka, úzká plošná textilie tkaná v plátnové vazbě, šikmo střižená</p> <p>Složení: bavlna</p>
	<p>Plátnová stužka, úzká plošná textilie tkaná v plátnové vazbě, šikmo střižená</p> <p>Složení: bavlna</p>

	<p>Termoplastická (nažehlovací) hmota</p>
	<p>Termoplastická (nažehlovací) mřížka</p>
	<p>Tyl, osnovní pletenina Složení: chemické vlákno</p>

6. Závěr

Zdá se mi, že se snažíme neustále někomu vyrovnat, protože máme pocit, že co je cizí, je vždy lepší než to naše. Přejímáme tím cizí kulturu na úkor té naší. Ale co nám zůstane, až si necháme vzít všechno české? Cílem mé práce bylo ukázat, jak je důležité paměť národa udržovat. Z tradic vycházet a neustále se k nim vracet, oživovat je a pořád si je připomínat.

V technologické části jsem se snažila inspirovat v tradicích, ale zároveň do nich vložit inovativní metody.

Cílem výtvarné části bylo výtvarně ztvárnit kroj, ve kterém zachovám základní prvky tak, aby bylo patrné, z čeho jsem vycházela. Mým záměrem bylo kroj oživit a ukázat, že nám neustále poskytuje nekonečnou studnici inspirace.

7. Použitá literatura

1. Dvouletý, M., et al.: Na paletě krojů. 2.nd ed.; Nadace Děti-kultura-sport: Uherské Hradiště, 2010
2. Komárek, S.: Příroda a kultura, 2.nd ed.; Academia: Praha, 2008
3. Jacobi, J.: Carl Gustav Jung člověk a duše, 1.st ed.; Academia: Praha, 1995
4. Habartová, R.: Textilní techniky – 7.část Lidová řemesla a lidová umělecká výroba v České republice 1. řada – díl IV., 1.st ed.; Národní ústav lidové kultury: Strážnice, 2008
5. Pařilová, H., Štočková, H. Názvoslovný katalog tkanin, Technická univerzita, Liberec 2007

Webové stránky:

6. <http://www.studium.propsychology.cz/system/files/PP%20I%20Archetypy.doc>
7. <http://www.polesovice.cz/doc/cms/107/>

